

Arrest

nr. 178 010 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 24 december 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

1.2. Nog op 24 december 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

naam: [S.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: [S.R.], [...], onderdaan van Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.12.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

• De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen onwettig binnenkomen of verblijf; valsheid in geschriften -partikulieren; deelname aan bendevoering; mensenhandel als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 29.05.2013 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar + onmiddellijke aanhouding.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder verschillende alias”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad stelt ambtshalve ook de onontvankelijkheid van huidig beroep vast voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de eerste bestreden beslissing, dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.4. Uit bijkomende informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verschaft, blijkt dat verzoeker op 15 januari 2016 van het grondgebied werd verwijderd. De bestreden verwijderingsmaatregel werd bijgevolg uitgevoerd.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De verzoekende partij beaamt de vaststelling van de voorzitter dat zij werd gerepatrieerd en gedraagt zich naar de wijsheid voor wat de gevolgen hiervan voor haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. In de mate dat haar beroep is gericht tegen het inreisverbod, stelt zij haar belang te behouden.”

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

2.5. Gelet op bovenstaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken om nog verder het bevel om het grondgebied te verlaten te bestrijden. Het beroep is bijgevolg op dit vlak onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is dan ook gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het inreisverbod

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel het volgende aan: *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de formele en materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”*.

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Albanië.

De beslissing van verwerende partij is niet behoorlijk gemotiveerd.

In de bijlage 13 septies beweert verwerende partij ten onrechte dat er in hoofde van verzoeker een risico bestaat tot schending van de openbare orde.

Verwerende partij voert aan dat verzoeker werd veroordeeld wegens onwettig binnenkomen of verblijf, valsheid in geschriften, deelname aan bendevorming, mensenhandel als dader of mededader, feiten waarvoor hij opp 29/05/2013 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar + onmiddellijke aanhouding.

Volgens verwerende partij bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Er zou een risico op onderduiken bestaan, omdat verzoeker geen officiële verblijfplaats in België heeft en gebruik zou maken van een alias.

Hiernaast werd aan verzoeker een inreisverbod betekend van 8 jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen. (rvv arrest nr. 93745 dd. 17/12/2012).

In casu heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar, zich schuldig heeft gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf, valsheid in geschriften, deelname aan bendevoering, mensenhandel als dader of mededader,...

Het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om te motiveren dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. De verwerende partij heeft geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij onderzocht en heeft zich er mee vergenoegd te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Men kan dan ook niet zeggen dat verzoeker een risico vormt voor de openbare orde.

Dat het inreisverbod ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd.

De verwerende partij heeft haar beslissing onvoldoende en onzorgvuldig geformuleerd.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht,

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker aangeeft "*Nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen. (rvv arrest nr. 93745 dd. 17/12/2012*" dient de Raad op te merken dat niet kan worden ingezien waarom de verwerende partij hierover diende te motiveren. Het door verzoeker aangehaalde arrest gaat over een ministerieel besluit tot terugwijzing dat werd getroffen ten aanzien van een EU-onderdaan en heeft geen uitstaans met het inreisverbod dat een niet-EU-onderdaan wordt opgelegd, zoals in casu.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de tweede bestreden beslissing voorts kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.4. Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde omdat hij zich "*heeft [...] schuldig gemaakt aan vreemdelingen onwettig binnenkomen of verblijf; valsheid in geschriften -partikulieren; deelname aan bendevoorming; mensenhandel als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 29.05.2013 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar + onmiddellijke aanhouding. Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België Betrokkene is gekend onder verschillende alias*".

3.5. Verzoeker voert aan "*Het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om te motiveren dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. De verwerende partij heeft geenszins het persoonlijk gedrag van verzoekende partij onderzocht en heeft zich er mee vergenoegd te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.*" De Raad ziet echter niet in waarom het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling, met name een gevangenisstraf van zes jaar wegens de in de tweede bestreden beslissing aangehaalde feiten, niet volstaat om te stellen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker lijkt zich eens te meer te inspireren op (oud) artikel 43 van de Vreemdelingenwet dat waarborgen inhoudt voor verwijderingsmaatregelen die getroffen worden ten aanzien van EU-onderdanen. Alleszins, met zijn louter theoretisch betoog zonder evenwel concrete elementen aan te brengen inzake zijn persoonlijk gedrag waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening had dienen te houden, kan verzoeker de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.6. Verzoeker betwist de feitelijke grondslag van de tweede bestreden beslissing niet, met name dat hij op 29 mei 2013 door het hof van beroep van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens de in de tweede bestreden beslissing aangehaalde feiten. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt het recent karakter van deze veroordeling, die dateert van 29 mei 2013, de zwaarte van de strafmaat, met name een gevangenisstraf van 6 jaar met onmiddellijke aanhouding, en de gepleegde feiten, met name “*vreemdelingen onwettig binnenkomen of verblijf; valsheid in geschriften -partikulieren; deelname aan bendevorming; mensenhandel als dader of mededader*”. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig achten dat de verwerende partij op grond van dit alles toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod van acht jaar heeft opgelegd. Verzoeker brengt geen gegevens aan die zich verzetten tegen voormelde beoordeling. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

3.7. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA